

Η Αυλή των θαυμάτων από το ΚΘΒΕ: Κριτική της παράστασης

A artic.gr/avli-thaumatwn-kthve-kritiki/71794/

09/10/2017

By Μαρία Δουκάκη

Το σπουδαίο και επίκαιρο έργο του Ιάκωβου Καμπανέλλη, Η Αυλή των θαυμάτων, στην πρώτη του ΚΘΒΕ για φετινή θεατρική σεζόν

Όπως έχει ήδη γραφτεί, το φετινό σήκωμα της αυλαίας για το Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδος συνοδεύτηκε από επετείους και επιστροφές... Με πρώτη, αυτή των 60 χρόνων (18 Ιανουαρίου 1957) από το πρώτο ανέβασμα του έργου η *Αυλή των θαυμάτων* στο Θέατρο Τέχνης σε σκηνοθεσία του ίδιου του συγγραφέα, του Ιάκωβου Καμπανέλλη. Όχι ακριβώς επέτειο, αλλά επιστροφή σηματοδοτεί, επίσης, η παράσταση για τον Κώστα Τσιάνο, που κλήθηκε μετά από 14 χρόνια να συνεργαστεί ξανά με το Κρατικό Θέατρο για να σκηνοθετήσει ένα από τα πιο ιστορικά έργα της σύγχρονης ελληνικής δραματουργίας.

Σημαντικά ονόματα του θεάτρου και της τέχνης, όπως η σκηνογράφος Ιουλία Σταυρίδου, ο συνθέτης Διονύσης Τσακνής, η στιχουργός Λίνα Νικολακοπούλου μαζί με το επιτελείο των ηθοποιών του ΚΘΒΕ και τους υπόλοιπους συνεργάτες έχουν δημιουργήσει μια πολύ φιλόδοξη παραγωγή.

«Και νερό να ήμασταν, θα 'χαμε βρει ένα στέκι»

Την *Αυλή των θαυμάτων* που έκανε πρεμιέρα στη Σκηνή Σωκράτης Καραντινός της Μονής Λαζαριστών το Σάββατο 7 Οκτωβρίου, καθιστά σταθμό για το ελληνικό θέατρο η εκπεφρασμένη επιθυμία, αλλά κυρίως η επιτυχημένη πραγμάτωση από πλευράς του Ιάκωβου Καμπανέλλη, να αποτυπώσει στην πιο γνήσια και απέριπτη έκφανση τις δυστοκίες και τα προβλήματα της ζωής, με τόπο την Ελλάδα των μέσων του εικοστού αιώνα και χώρο την αυλή μιας λαϊκής συνοικίας της Αθήνας, που δε θα παραμείνει για πολύ τέτοια εν μέσω της αλματώδους αστικοποίησης που ξεκινούσε τότε στην Ελλάδα.

Στην ιδιοσυγκρασία των απλών και κατατρεγμένων ανθρώπων, όπως αυτοί της θεατρικής *Αυλής* του Καμπανέλλη, διακρίνονται από την «πηγή» οι χαρές, οι λύπες, οι υστεροβουλίες, το φιλότιμο, η περηφάνεια και τόσες άλλες αρετές, αλλά και ψεγάδια του σύγχρονου Έλληνα, που πέρα από το ότι πάλευε σε προσωπικό επίπεδο για τον εαυτό του και τους οικείους του, είχε να βρει και τη θέση του σ' αυτόν τον κόσμο, να πάψει πια

να λαχταράει η καρδιά του, να μην τον διώχνει από το σπίτι του ούτε ο πόλεμος ούτε η ειρήνη, να μην ξοδεύει τον ιδρώτα του για τους άλλους, καταλήγοντας αυτός να μην έχει ένα κεραμίδι πάνω από το κεφάλι του (Ιορδάνης).

Το έργο βρίσκεται γενικά σε διαλεκτική σχέση με τα οικονομικά, κοινωνικά και πολιτικά πάθη της εποχής (τραύμα

Η Αννενώ – Σοφία Καλεμεκερίδου σε πρώτο πλάνο από στιγμιότυπο της παράστασης

του 1922, αθρόα μετανάστευση, φτώχεια, πολιτική ανασφάλεια, μετεμφυλιακό καθεστώς κ.λπ.) «δίνοντας» την έκφραση αυτών στους χαρακτήρες, η ανασφάλεια της ζωής των οποίων εκθέτει μια ευρεία «γκάμα» ψυχισμών, αισθημάτων και συμπεριφορών που όσο τα ίδια πάθη θα πλήττουν τους ίδιους ανθρώπους δε θα πάνε ποτέ να υπάρχουν.

Οι «θαυμάσιοι» χαρακτήρες

Στους ρόλους του έργου συναντάμε ανθρώπους που εμφανίζονται συνήθως ως τυπικοί χαρακτήρες σε τόσα και τόσα δράματα της εποχής με τόπο δράσης το άστυ. Η όμορφη νεαρή Ντόρα, που φαντασιώνεται καριέρες που δε θα έρθουν ποτέ και ως τότε την εκμεταλλεύονται ευκατάστατοι άντρες, η Μαρία, γυναίκα του ναυτικού που περιμένοντάς τον μαραζώνει, η χήρα μάνα Αννενώ που έστειλε το παιδί της νύφη στην Αγγλία και, ενώ δείχνει να ξιπάζεται στην πραγματικότητα την πονάει πολύ η απώλεια, ο Μπάμπης και η Βούλα, ένα ζευγάρι βγαλμένο σαν από ελληνική ταινία που τα πείσματα τους χωρίζουν, αλλά οι δυσκολίες της ζωής, όπως η ανεργία που μαστίζει τον Μπάμπη, και, βέβαια, η αγάπη τους ενώνει. «Τρεις μέρες δουλειά και δύο να κάθεσαι», μια κατάσταση διόλου ανεπίκαιρη, που θυμίζει τους παραγωγικούς νέους της εποχής μας που μένουν άπραγοι ή ονειρεύονται κι αυτοί την άδοση «Αυστραλία» του Μπάμπη και της Βούλας.

Το ερωτικό τρίγωνο που θα ταραξεί τις ανθρώπινες ισορροπίες –αυτό και οι μηχανικοί που μετράνε τα μέτρα της Αουλής για να τη μετατρέψουν σε σύγχρονη πολυκατοικία– δε λείπει ούτε από αυτή τη μικρή γειτονιά, με πρωταγωνίστρια τη Ρωσίδα Όλγα που είναι παντρεμένη με τον ονειροπόλο και γκαφατζή, αλλά φιλότιμο κι ευαίσθητο Στέλιο. Τη μίζερη ζωή του ζευγαριού έρχεται να ταραξεί με την άφιξή του στην Αυλή ο ρωμαλέος υδραυλικός Στράτος, πρώην «κάτοικος» Μακρονήσου.

Η μικροϊστορία που εκτυλίσσεται μεταξύ των τριών θα οδηγήσει την Αυλή, παράλληλα με τον εκ νέου ξεριζωμό των ενοίκων της, σε ένα οριακό σημείο που χειρίζεται με ενδιαφέροντα τρόπο σκηνοθετικά ο Κώστας Τσιάνος και προκάλεσε την αναταραχή του κοινού. Η «ενορχήστρωση» αυτού το πολύχρωμου ανθρώπινου μωσαϊκού από το σκηνοθέτη είναι πολύ καλά «μετρημένη», με το ρυθμό να μη χάνει την έντασή του, την κλιμάκωση να έρχεται στο κατάλληλο σημείο και την αποκλιμάκωση να αφήνει ένα σφίξιμο στο στομάχι...

«Κάτι θα 'λεγε ο Στέλιος και θα 'ταν όλα αλλιώς...»

Στιγμιότυπο από την Αυλή των Θαυμάτων στο σκηνικό της Ιουλίας Σταυρίδου

Η πιο ιδιαίτερη περίπτωση, ο επί σκηνής «φιλόσοφος» του έργου, ενσαρκώνεται στην υπερβατική, σε σχέση με τους υπόλοιπους ρόλους, μορφή του γέρου Ιορδάνη, του διαρκώς περιπλανώμενου πρόσφυγα, που τον διώχνει από τον τόπο του πότε ο πόλεμος και ο χαμός της ανταλλαγής πληθυσμών και πότε η ειρήνη της αντιπαροχής, του χρήματος και των πολυκατοικιών. Ο Ιορδάνης, η γυναίκα του και ο καλόψυχος και ρομαντικός γιος τους, Γιάννης –υπονοείται η απουσία ενός ακόμα παιδιού που χάθηκε στη Μικρασιατική, του Ιωακείμ, και ως τραγική φιγούρα η μάνα δεν παύει να το καλεί με το όνομά του– ανήκουν στη μερίδα των ανθρώπων που οι κοινωνικές αναδιαρθρώσεις τους αφήνουν ανυπεράσπιστους, να κυνηγάνε όπου γη, πατρίδα. Αυτόν τον «κακό ντουλιά των ανθρώπων» δεν αντέχει πια ο ευαίσθητος γέρος που πνίγει τα ντέρτια του στο κρασί και μιλάει τα λόγια της καρδιάς και των πόνων του από το καταφύγιο του, με θέα τον ουρανό.

Η *Αυλή των Θαυμάτων* συμπυκνώνει στο νοσταλγικό σκηνικό της έναν κόσμο οικείο στα βιώματα, τις μνήμες και τις αφηγήσεις που έχουμε ακούσει μικροί και μεγάλοι, τον οποίο ανακατώνει διαρκώς με το μπρίο της η πληθωρική και βαθιά λαϊκή φιγούρα της Αννέτως, έναν κόσμο της μετάβασης από έναν πιο φυσικό ή ίσως ανθρώπινο τρόπο ζωής στην άναρχη αστικοποίηση, που δεν μπορεί να παράσχει ίσο μερίδιο σε όλους στο «θαύμα» του εκσυγχρονισμού που συντελείται.

Ως εκ τούτου οι άνθρωποι που κοινωνικά μένουν πίσω βιώνουν αυτήν την κατάσταση ως έναν ακόμα καημό, μια ακόμα «εξορία» από ό, τι μπορούν να ορίσουν ως «σπίτι», κι ας είναι αυτή μια φτωχική *Αυλή* στο Βύρωνα, τα *θαύματα*, η ανθρωπιά, η αλληλεγγύη, η χαρά, η λύπη, η απώλεια και η συντροφικότητα δε λείπουν. Αλλά προμηνύεται να λείψουν από το νέο κόσμο της εποχής που ανατέλλει, προς τον οποίο βαδίζουν σε μια γλυκόπικρη νομοτέλεια όσοι απέμειναν να μπορούν να ονειρεύονται ακόμη την καλύτερη ζωή που δεν πρόλαβε να φτάσει στη μικρή τους *Αυλή*.

Πρόκειται –κι αυτό οφείλεται σε μεγάλο βαθμό στην τρυφερότητα των ηθοποιών που διαφαίνεται πίσω από το παίξιμό τους, αλλά και ενώ τους χειροκροτούσε θερμά το κοινό– για μία από τις καλύτερες παραστάσεις που έχει φιλοξενήσει η Σκηνή Σωκράτης Καραντινός τα τελευταία χρόνια και «άνοιξε» δυναμικά και αισιόδοξα τη νέα καλλιτεχνική σεζόν για το διαρκώς εξελισσόμενο και ανανεούμενο Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδος, με συνεχείς πρεμιέρες και μετακλήσεις παραστάσεων να ακολουθούν το επόμενο διάστημα.

Trailer

Η Αυλή των θαυμάτων: Πληροφορίες παράστασης

Συντελεστές

- **Σκηνοθεσία:** Κώστας Τσιάνος
- **Σκηνικά – Κοστούμια:** Ιουλία Σταυρίδου
- **Μουσική Σύθεση:** Διονύσης Τσακνής
- **Στίχοι:** Λίνα Νικολακοπούλου
- **Φωτισμοί:** Στέλιος Τζολόπουλος
- **Επεξεργασία Βίντεο:** Κλεάνθης Καραπιπέρης
- **Μουσική επιμέλεια:** Κώστας Τσιάνος
- **Βοηθός σκηνοθέτη:** Κική Στρατάκη
- **Β' Βοηθός σκηνοθέτη:** Ηλίας Μπερμπέρης
- **Βοηθός σκηνογράφου – ενδυματολόγου:** Χρύσα Σερδάρη
- **Οργάνωση παραγωγής:** Marleen Verschuuren
- **Φωτογραφίες:** Τάσος Θώμογλου
- **Παίζουν:** Ελευθερία Αγγελίτσα (Βούλα), Νατάσα Δαλιάκα (Μαρία), Θανάσης Δισλής (Μπάμπης), Αριστοτέλης Ζαχαράκης (Γιάννης), Θεόδωρος Ιγνατιάδης (Άντρας, Αστυφύλακας), Δημήτρης Καλαντζής (Στέλιος), Σοφία Καλεμκερίδου (Αννετώ), Παντελής Καλπάκογλου (Β' Μηχανικός), Μαρία Καραμήτρη (Άστα), Δημήτρης Κολοβός (Ιορδάνης), Λευτέρης Λιθαρής (Ταχυδρόμος), Ειρήνη Μουρελάτου (Όλγα), Ηλίας Μπερμπέρης (Α' Μηχανικός), Χάρης Παπαδόπουλος (Στράτος), Εύη Σαρμή (Ντόρα)

Πληροφορίες

- **ΚΘΒΕ,** Μονή Λαζαριστών, Σκηνή Σωκράτης Καραντινός
- **Διεύθυνση:** Κολοκοτρώνη 25-27
- **Τηλέφωνο:** 2135 200200

- **Ημέρες και ώρες παραστάσεων:** Τετάρτη 18:00, Πέμπτη-Παρασκευή-Σάββατο 20:30, Κυριακή 19:00
- **Ώρες λειτουργίας Ταμείων:** Βασιλικό Θέατρο (Πλατεία Λευκού Πύργου): Τρίτη έως Κυριακή: 8:30 – 21:30, Εκδοτήριο ΚΘΒΕ Πλατείας Αριστοτέλους: Δευτέρα, Τετάρτη & Σάββατο: 10:00 – 15:30, Τρίτη, Πέμπτη, Παρασκευή: 10:00 – 14:00 & 17:30 – 20:00
- **Τιμές εισιτηρίων:**

ΤΕΤΑΡΤΗ – ΠΕΜΠΤΗ:

Γενική είσοδος: 5 €

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ:

Κανονικό εισιτήριο (Θέσεις πλατείας): 10 €

Εκπτώσιμo εισιτήριο: 8 € (Θέσεις εξώστη, Φοιτητικό, Άτομα άνω των 65)

Ομαδικό εισιτήριο: 7 € (για κρατήσεις άνω των 20 ατόμων)

ΣΑΒΒΑΤΟ & ΚΥΡΙΑΚΗ:

Κανονικό εισιτήριο: 13 € (Θέσεις πλατείας)

Κανονικό εισιτήριο: 10 € (Θέσεις εξώστη)

- [ΚΘΒΕ](#) | [Facebook](#)

Χορηγός επικοινωνίας

